

Arrest

**nr. 96 831 van 11 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name om de reeds hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 februari 2013 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ch. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 september 1999 een asielaanvraag in en dit onder de naam H. S. U., van Bhutanese nationaliteit. Deze asielaanvraag wordt op 28 juli 2004 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Bij schrijven gedateerd op 15 september 2004 dient verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.3. Op 7 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoeker wordt gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in België, voor de duur van 12 maanden. Hierbij wordt vooropgesteld dat verzoeker, om een verlenging van zijn verblijf te verkrijgen, een arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling dient voor te leggen.

1.4. De verblijfsmachtiging van verzoeker wordt op 27 september 2007 verlengd voor een nieuwe duur van twaalf maanden, onder dezelfde voorwaarden en onder voorwaarde van het voorleggen van een recent attest dat verzoeker niet ten laste is van de Belgische Staat en van een kopie van geldig nationaal paspoort.

1.5. De verblijfsmachtiging van verzoeker wordt op respectievelijk 22 oktober 2008, 28 juli 2009 en 1 oktober 2010 verlengd voor een nieuwe duur van twaalf maanden, onder dezelfde voorwaarden.

1.6. Bij schrijven gedateerd op 20 mei 2011 maakt verzoeker zijn ware identiteit bekend, met name H. D. afkomstig uit Nepal. Hij voegt ter staving een kopie van zijn nationaal paspoort.

1.7. De verblijfsmachtiging van verzoeker wordt op 15 juli 2011 verlengd voor een nieuwe duur van twaalf maanden, onder dezelfde voorwaarden.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 maart 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 14 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...] Art 13 §3, °3 van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 28.09.1999 vraagt de betrokkene een asiel aan in België onder de identiteit [S. U., H.] geboren op [...] te [...] Bhutan. De betrokkene zou gehuwd zijn en drie kinderen hebben, dewelke op dat moment in Bhutan verbleven, hun verblijfplaats was onbekend. De betrokkene verklaarde, net zoals zijn vermoorde broer, lid te zijn van de Bhutan People Party. Hij hield zich bezig met het voeren van propaganda en werd omwille hiervan gearresteerd, opgesloten en gefolterd. Na het betalen van een borg werd hij vrijgelaten en werkte hij undercover voor de Bhutan People Party. Nadat hij een tweede keer was opgepakt werd hij over de Indische grens gezet met de melding dat hij al zijn rechten verloren was. Op 28.07.2004 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de betrokkene geweigerd door het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Er bestond twijfel over de Bhutanese herkomst van de betrokkene. Op 05.08.2004 ontvangt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

op 19.09.2004 doet de betrokkene een aanvraag tot regularisatie op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980. De betrokkene beroept zich op de lange duur van zijn asielprocedure en zijn integratie in de Belgische samenleving die hij sinds zijn aankomst hier heeft opgebouwd. Op 07.06.2006 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een tijdelijk Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister omwille van zijn langdurige asielprocedure in België. Dit Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister werd tot op heden jaarlijks verlengd.

Op 20.05.2011 doet de raadsman van de betrokkene een aanvraag tot correctie van de individuele gegevens van de betrokkene. In een begeleidend schrijven wordt toegegeven dat de betrokkene bij zijn asielaanvraag een valse identiteit heeft gebruikt. Zijn werkelijke identiteit is [H., D.] geboren op [...] te [...], Nepal.

Het is duidelijk dat zijn valse verklaringen bij de Belgische migratie en asielinstanties zowel betreffende zijn identiteit, als betreffende zijn nationaliteit van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf in België. Gezien hij niet de Bhutanese nationaliteit heeft of geen banden heeft met Bhutan is zijn asielaanvraag en zijn regularisatieaanvraag gebaseerd op valse verklaringen. Door zijn valse verklaringen betreffende zijn identiteit en nationaliteit heeft de betrokkene de duur van zijn asielprocedure zelf in stand gehouden. De situatie in Bhutan is namelijk niet te vergelijken met die in Nepal en de betrokkene heeft ook een frauduleuze situatie geschept van zijn zogenaamde problemen. De betrokkene beweert zelf dat hij een valse identiteit en afkomst moest aannemen om meer kansen te maken op een mogelijke erkenning als vluchteling. De vermeende integratie van de betrokkene kon enkel ontstaan omwille van de door hem gepleegde fraude. Indien de betrokkene van in het begin eerlijk was geweest over zijn identiteit en nationaliteit had de asielprocedure veel korter geweest. Het recht op verblijf van de betrokkene dient dan ook te worden ingetrokken op basis van het bovenvernoemd wetsartikel en in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'."

1.9. Op 13 september 2012 stelt verzoeker een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de in punt 1.8. vermelde beslissing.

1.10. Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

2. Het van rechtswege schorsend effect van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

[...]

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

2.2 Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, dan kan zij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. *In casu* is verzoeker sinds 4 februari 2013 van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, in de zin van een versnelde behandeling van het hangende schorsingsberoep, is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Voorwerp van huidige vordering

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is aldus gesteund op artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift worden geen andere voorlopige maatregelen gevraagd gelet op artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

In de mate dat verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift eveneens vraagt om de schorsing te bevelen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2013 kan de Raad enkel vaststellen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering en ook niet blijkt dat tegen deze beslissing reeds een vordering tot schorsing hangende is bij de Raad.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.3.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.4.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.4.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu zet verzoeker in zijn verzoekschrift geen middel uiteen ontleend aan de schending van een door het EVRM gewaarborgd recht.

In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.5.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.5.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.5.2.1. Verzoeker voert een schending van artikel 3 van het EVRM aan als moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Hij stelt dat zijn leven in gevaar is in zijn herkomstland Nepal, dat hij aldaar wordt vervolgd en er nog steeds een doelwit vormt. Hij betoogt verder ook dat hij reeds 13 jaar ononderbroken in België verblijft en dat hij hier altijd heeft gewerkt en zijn leven en toekomst heeft opgebouwd, terwijl hij niets meer heeft om naar terug te keren in zijn herkomstland en hij er geen familie meer heeft. Hij wijst op de enorme praktische en financiële problemen die een terugkeer voor hem teweeg zal brengen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan*

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat, zoals reeds gezegd op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich, ter staving van de door hem aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, beperkt tot algemene beweringen die op geen enkel ogenblik concreet worden gemaakt en waarbij geen begin van bewijs ter staving wordt aangebracht. Hij brengt aldus geen enkel concreet gegeven aan dat toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij een reëel risico loopt om gefolterd te worden of onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker geeft aan dat hij en zijn gezin uit Nepal zijn moeten vluchten, doch – naast het gegeven dat deze bewering niet concreet wordt gemaakt – wordt dit betoog ondermijnd door het gegeven dat verzoeker op basis van zijn thans voorgehouden problemen in zijn herkomstland geen bescherming heeft gevraagd in België, doch er in tegendeel voor opteerde om zich voor te doen als zijnde een onderdaan van Bhutan. Zijn stelling dat hij dit deed omdat hij alsdan niet of moeilijker kon worden teruggestuurd, wijst evenmin op een schending van artikel 3 van het EVRM. Door daarnaast nog te wijzen op de burgeroorlog die in Nepal aan de gang was op het ogenblik dat hij naar België kwam, toont hij evenmin aan dat er actueel sprake is van een reëel risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Het loutere feit dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing het land dient te verlaten waar hij gedurende vele jaren verbleef en werkte, is verder op het eerste zicht onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Los van de vraag of het gegeven dat een vreemdeling niets of niemand meer zou hebben in zijn herkomstland om op terug te vallen voldoende zwaarwichtig is in de zin van artikel 3 van het EVRM, dringt *in casu* de vaststelling zich op dat verzoeker er zich toe beperkt op zeer algemene wijze te stellen dat hij niets of niemand meer heeft om naar terug te keren in Nepal en dat een terugkeer enorme praktische en financiële problemen tot gevolg zal hebben. Dit betoog wordt evenmin geconcretiseerd of ondersteund door enig bewijsstuk. De Raad merkt in dit verband ook op dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde gehuwd te zijn en drie kinderen te hebben. Verzoeker geeft weliswaar aan dat zijn familie eveneens gevlucht zou zijn uit Nepal, doch uit voorgaande bespreking blijkt reeds dat verzoeker dit betoog op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Er dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België 35 jaar in zijn herkomstland verbleef – er zijn geen aanwijzingen in andere zin voorhanden – zodat het ook erg onwaarschijnlijk lijkt dat hij aldaar geen familie en vrienden meer heeft en hij geen banden meer heeft met zijn herkomstland.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet ernstig.

3.5.2.2. Zelfs los van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet dat de door verzoeker aangehaalde elementen – zoals deze hierboven worden vermeld - voor hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormen.

Waar verzoeker wijst op zijn langdurig verblijf en integratie in België, wijst de Raad erop dat deze feitelijke situatie nog niet wijst op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voortvloeit (*cf.* RvS 30 oktober 1997, nr. 69.310). Door louter aan te geven dat zijn privéleven grondig zal worden verstoord, toont verzoeker evenmin op concrete wijze een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijn hoofde aan.

Daarnaast wordt herhaald dat zeer concrete gegevens dienen te worden aangevoerd dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke

waar hij slechts op zeer algemene wijze stelt dat hij niets of niemand meer heeft om naar terug te keren in Nepal en dat een terugkeer enorme praktische en financiële problemen tot gevolg zal hebben. Dienaangaande wordt verder verwezen naar hetgeen in dit verband hierboven reeds werd gesteld.

Verzoeker beperkt zich in wezen tot het poneren van blote en hypothetische beweringen, zonder dat deze gestaafd worden met minstens een begin van bewijs. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot aantijgingen die niet volstaan om aannemelijk te maken dat hij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing hem een nadeel berokkent dat moeilijk te herstellen is, dat persoonlijk is, dat niet aan hemzelf te wijten is en dat niet louter hypothetisch is.

3.5.2.3. De omstandigheid dat verzoeker van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd, belet hem verder niet zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze inzake zijn beroep tot nietigverklaring, vermits op verzoeker niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

Artikel 6 van het EVRM is daarnaast volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838).

3.5.2.4. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot voorlopige maatregelen erop gericht om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing te laten behandelen ingesteld op 13 september 2012 tegen de beslissing van 28 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN	I. CORNELIS
--------------	-------------